

Tecnocràcia contra el coronavirus?

«Es pot donar la paradoxa que el primer govern de coalició d'esquerres a Espanya afronti una pandèmia des de l'ortodòxia pressupostària»

S'ha dit en diverses ocasions que una de les raons de la mala sort que ha tingut la democràcia a Espanya és que ha coincidit amb greus crisis econòmiques. Així, la Segona República va patir de ple els efectes del crac del 1929. La transició va haver de gestionar les conseqüències de la crisi del petroli, el que va fer més difícil el canvi i va nodrir els corrents nostàlgics. I el primer govern de coalició progressista amb presència d'una formació a l'esquerra del PSOE ha hagut de dirigir el combat contra una pandèmia. Tot un repte.

El coronavirus serà un mirall de tota la societat i dirà moltes coses de nosaltres. Moltes, de ben segur, de bones. Algunes, de molt dolentes. Perquè una societat sempre és millor i pitjor del que sembla. Però també oferirà un retrat molt cru -veurem si també cruel- de l'Estat que tenim i de totes les seves contradiccions.

Un cop d'ull a la reacció que han tingut els diversos governs europeus davant el repte mostra dirigents polítics intentant assumir el cost que suposa la pandèmia recorrent al pressupost públic sense manies. Així ho ha fet la cancellera Angela Merkel, amb l'avantatge, cal admetre-ho, d'una hisenda sanejada. Ho hem vist també a París, on el president Macron s'ha posat el vestit gaullista i ha anunciat mesures agosarades, com la suspensió del pagament d'impostos i la gratuïtat de les factures essencials de gas i electricitat.

És cert que una pandèmia és també una porta oberta a totes les demagògies. I cal protegir-se'n. Però també cal ser exigents amb els nostres governants. En el cas de l'executiu espanyol, fins ara no ha fet cas als precis de les entitats econòmiques que, amb la Pimec i Foment al davant -gens sospitoses d'esquerranisme-, han reclamat a Pedro Sánchez que incrementi la despesa.

La necessitat de sortir en ajut dels autònoms, dels treballadors i dels petits i mitjans empresaris és peremptòria. En aquest cas, el criteri implacable de Brussel·les ja no és una excusa, perquè tant la Comissió Europea com el Banc Central han obert la via a superar els límits del dèficit. Pedro Sánchez ha de triar. En un primer moment, sembla que hi havia ministres que no veien clara la declaració de l'estat d'alarma. Es pot donar la paradoxa que el primer govern de coalició d'esquerres de la història de la democràcia espanyola afronti una pandèmia des de l'ortodòxia pressupostària. Una opció d'un risc potser excessiu.